

Hồi 05

Bạch Cốt Đàm

Nếu màn đêm đen thường là đồng lõa của cái ác thì lúc này, ở mãi trong sâu của động khẩu, bóng đêm lại là bạn đồng hành cực tốt của nhóm Điền Hồ ba người.

Cố nén cơn đau đang từng chập nhói lên do đã vương nội thương, Điền Hồ cố di chuyển thật nhẹ bám theo sau Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền.

Thi thoảng, Đoàn Mộc Huyền vì không kèm nén sự tò mò cứ chốc chốc thì thào nêu nghi vấn:

- Vừa mới nghe nói đến công phu Thất Phách U Linh, giờ lại thêm Tử Hà công phu, rốt cuộc đây là những loại công phu gì? Có sao chưa một ai nghe nói đến?

Nam Cung Phách cũng nhân đó thì thào nói lên nhận định:

- Bảo chưa một ai nghe nói đến là sai rồi. Vì chẳng phải cạnh chúng ta đây có Điền Hồ thiếu hiệp là am hiểu khá nhiều về Tử Hà công phu đó sao?

Dù là trong bóng đêm nhưng nhất định ở gương mặt Điền Hồ vẫn tồn tại nét khắc khổ. Bằng chứng là hạn đang trút ra tiếng thở dài đầy phiền não và miễn cưỡng:

- Bảo tại hạ am hiểu Tử Hà công phu, cũng phần nào đúng, nhưng nếu Nam Cung chường môn hi vọng và chờ nghe tại hạ nói rõ lai lịch của đối phương thì sai rồi. Bởi đây là lần đầu tiên tại hạ nghe nói đến danh xưng Tử Y Sứ Giả.

Lời đề quyết của Điền Hồ lập tức làm cho không khí trở lại tịch mịch. Mãi một lúc sau mới nghe thanh âm của Đoàn Mộc Huyền cất lên:

- Thiếu hiệp đợi đến bao giờ mới thổ lộ cho chúng ta biết thân phận thứ hai ắt rất kỳ bí như bản lãnh tuyệt đại cao minh của thiếu hiệp?

◆ Không nghe Điền Hồ đáp, Nam Cung Phách chột khịt mũi phì phì:

- Dù thiếu hiệp không đáp nhưng từ Nam Cung mà cũng đoán ra. Trước hết, họ Điền của thiếu hiệp nhất định là giả. Vì nếu kể từ ba mươi năm trở lại đây thì hầu như không có nhân vật hữu danh nào mang họ Điền. Đúng chứ?

Điền Hồ phì cười:

- Nam Cung chưởng môn đoán sai rồi. Tại hạ quả thật ở họ Điền. Còn như căn cứ vào cách đoán của Nam Cung chưởng môn, tại hạ có thể đoán chắc sẽ không bao giờ chưởng môn đoán biết lai lịch thật của tại hạ.

Đoàn Mộc Huyền buột miệng kêu một tiếng nhỏ nhỏ:

- Nhân vật ở họ Điền ư? Như ta có nghe ai đó nhắc đến một lần rồi thì phải?

Nam Cung Phách động tâm:

- Liệu Đoàn Mộc chưởng môn có bị ngộ nhận không? Nhân vật ở họ Điền tuy có, nhưng nếu tính về thời gian thì e đó là nhân vật đã xuất hiện trước thời chúng ta chỉ ít là ba bốn mươi năm.

Đoàn Mộc Huyền hừ mũi:

- Người hiếm muộn thời nào chẳng có? Một lão nhân tuổi đã lục tuần giả như được lộc trời ban thưởng, ai dám bảo lão nhân đó không thể lưu lại hậu duệ cho đời?

Nam Cung Phách âm ừ:

- Nhưng Điền Tuấn, lão Bảo Chủ Phi Thiên Bảo thì ai ai cũng biết. Mãi cho đến lúc cuối đời vẫn không sinh một mụn con. Thật khó tin nếu bảo Điền thiếu hiệp là hậu nhân, dù là đệ nhị đại hay đệ tam đại của Phi Thiên Thập Bát Chưởng Điền Tuấn.

Dù biết họ nói qua nói lại, cốt ý là để Điền Hồ lên tiếng, hoặc thừa nhận hoặc phủ nhận, nhưng Điền Hồ vẫn thủy chung im tiếng. Có chăng, khi lên tiếng, Điền Hồ chỉ nhắc nhở họ:

- Nhị vị đừng quên cũng có thể Tử Y Sứ Giả chưa bị chưởng thương và đang bám đuổi theo chúng ta. Xin chớ gây kinh động, trừ phi đến được nơi thật an toàn.

Nghe thế, Đoàn Mộc Huyền hoang mang:

- Liệu động khẩu này dẫn chúng ta đi đến đâu? Sao đi mãi vẫn chưa đến chỗ tận cùng.

Điền Hồ lạnh giọng:

- Tại hạ lại mong chúng ta đừng đi đến chỗ tận cùng. Bằng không, đó sẽ là tuyệt lộ cho cả ba người chúng ta.

Nam Cung Phách lại thở ra phì phì:

- Hấn là ai? Là sứ giả của nhân vật thần bí nào? Cớ sao vừa gặp mặt là đòi hạ sát ngay Nam Cung Phách này?

Đoàn Mộc Huyền ai oán:

- Ta vì đi chung với Nam Cung chưởng môn, không ngờ lại lâm cảnh tai bay va gió. Sao Nam Cung chưởng môn không cố nhớ lại, xem đã lỡ tay đắc tội lần nào với bậc cao nhân nào đó chẳng? Hoặc giả đây là mối hiềm thù của người đời trước, và đời trước nữa của Nam Cung gia hoặc của phái Không Động?

Nam Cung Phách thở dài:

- Sao Đoàn Mộc chưởng môn biết là tại hạ chưa soát xét lại trí nhớ? Nhưng có muốn nhớ cũng vô ích. Vì đã là người giang hồ, thân bất du kỷ, đâu thiếu gì những lần đắc tội với ngoại nhân? Làm sao tại hạ biết ai là người có hậu thuẫn với bản lãnh kinh thiên động địa như gã Tử Y Sứ Giả này? Kể cũng lạ, chỉ vừa tận diệt xong Bạch Cốt Môn thì gã sứ giả này mới tìm ngay đến tại hạ, chẳng sớm hơn cùng chẳng muộn hơn! Hà...

Bỗng có tiếng Điền Hồ đề tỉnh:

- Phía trước mặt, chéch bên tả, nghe như có tiếng nước chảy?

Nam Cung Phách lập tức lắng tai nghe.

Và sau đó là tiếng Đoàn Mộc Huyền thán phục:

- Thính lực của Điền Hồ thiếu hiệp quá siêu phàm. Đúng là có tiếng suối chảy. Cũng mong đó là lối có thể giúp chúng ta thoát cảnh lặn lội mãi trong đêm tối thế này.

Nhưng niềm hi vọng của Đoàn Mộc Huyền lại bị câu nói lạnh tanh của Điền Hồ dập tắt:

- Muốn biết có thể thoát hay không, cần phải chờ xem gã sứ giả có đuổi theo hoặc gọi thêm viện binh hay không. Vì đã có một sứ giả, ai dám bảo sẽ không có thêm hai, ba hoặc nhiều thật nhiều những sứ giả khác?

Nam Cung Phách giật mình:

- Nói rất đúng. Vì nếu chỉ có một người thì không ai dùng danh xưng như thế bao giờ. Hay nói đúng hơn thì bọn chúng là cả một bang môn phái bí mật, chỉ chờ Bạch Cốt Môn bị hủy diệt là ung dung xuất hiện.

Thanh âm kế tiếp của Đoàn Mộc Huyền chừng như lạc đi vì sợ:

- Nghĩa là đại nạn của giang hồ vẫn còn đó và có phần bi thảm hơn, so với đại nạn Bạch Cốt U Linh?

Điền Hồ vụt kêu:

- U Linh? Không lẽ kẻ đã vận dụng công phu Thất Phách U Linh cũng chính là người có xuất thân từ Bạch Cốt Môn?

Đoàn Mộc Huyền giật mình và dừng phất lại, chỉ suýt nữa là bị Điền Hồ đi từ phía sau tới đụng phải. Kịp phát hiện, Đoàn Mộc Huyền vừa quay nghiêng nửa người về phía sau để tránh Điền Hồ vừa thì thào hỏi:

- Bạch Cốt Môn chẳng phải đã bị tận diệt rồi sao? Và nói như thiếu hiệp thì chúng khác nào đề quyết Hoàng Nhất Lãm chính là nhân vật đã dùng công phu Thất Phách U Linh sát hại Điểm Thương Và Thanh Thành nhị vị chưởng môn?

Nam Cung Phách cũng dừng lại và nói qua hơi thở, bất chợt chùng xuống:

- Tư Mã Không chưởng môn là nhân vật đầu tiên tỏ ý không thuận Hoàng Nhất Lãm làm Võ Lâm minh Chủ. Phải chăng đó là nguyên do khiến Tư Mã chưởng môn chết thảm?

Nhưng không đợi ai đáp, Nam Cung Phách tự nói luôn và cũng là tự phản bác nghi vấn bản thân vừa nêu. Y chép miệng:

- Nhưng giải thích như thế, e không đúng với trường hợp của Đoàn chưởng môn.

- Vì để tán thành việc suy cử lão Hoàng làm Minh Chủ thì chính Đoàn chưởng môn lại là người hăng hái nhất. Thật khó tin đây là hành vi của lão Hoàng.

Điền Hồ vẫn giữ kín sự việc còn một nhân vật Bạch Cốt Môn chưa hề tìm thấy thi thể. Hắn chỉ âm ừ nói cho qua chuyện:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, người như lão Hoàng như thế nào thì sau này khắc rõ. Còn chúng ta, sao Nam Cung chưởng môn không tiếp tục dẫn đường?

Đến lúc này họ đều nghe rõ tiếng nước chảy róc rách và Nam Cung Phách bắt đầu di chuyển dần về phía đó.

Ở phía sau vẫn chưa có dấu hiệu nào cho biết có Tử Y Sứ Giả bám theo. Tuy vậy Điền Hồ vẫn thì thào căn dặn:

- Tiếng nước chảy phía trước sẽ che lấp mọi tiếng động phía sau. Lời tại hạ nói có thể là thừa nhưng vẫn mong nhị vị chưởng môn cẩn trọng cho. Chỉ khi thật cần thiết hãy lên tiếng. Hướng chi ở phía trước là địa phương nào, có hay không có nguy hiểm vẫn là điều không một ai trong chúng ta có ý niệm dù là cỏn con.

Vì có một lúc dừng lại như lúc này nên bây giờ Đoàn Mộc Huyền có cơ hội đi bên cạnh Điền Hồ. Đoàn Mộc Huyền quay đầu nhìn ngang ngang vào một một bên diện mạo của Điền Hồ và tỏ ý thán phục:

- Với niên kỷ như thiếu hiệp mà có được sự cẩn trọng thế này, đủ chứng tỏ thiếu hiệp là người có tâm cơ thận mật hoặc đã qua nhiều cảnh ngộ hung hiểm khác thường?

Không đáp cũng không giải thích, Điền Hồ chỉ buông tiếng thở dài đủ làm nao lòng nhưng ai buộc phải nghe.

Nam Cung Phách cũng nghe nên có một thoáng dừng lại. Và đúng lúc này mọi người chợt nghe một chuỗi thanh âm chấn động bỗng vang đến.

“Ầm... Ầm...”

Thất kinh Nam Cung Phách vội thập người ngồi xuống. Và thuận tay, Nam Cung Phách cũng kéo luôn Đoàn Mộc Huyền và Điền Hồ cùng ngồi. Y còn thì thào:

- Tiếng động phát ra từ lòng núi trước mặt. Mọi người đoán xem chuyện gì đã xảy ra?

Bị kéo ngồi đột ngột, Điền Hồ mất đà ngã ngay vào Đoàn Mộc Huyền, khiến Đoàn Mộc Huyền bật kêu:

- Thiếu hiệp!

Điền Hồ gượng ngồi dậy.

- Tại hạ...

Nào ngờ Điền Hồ vừa mở miệng là thổ ngay một ngụm huyết.

“Ọe...”

Theo bản năng, Đoàn Mộc Huyền lẹ tay chụp giữ Điền Hồ với thái độ thẳng thốt:

- Thiếu hiệp đã bị nội thương? Khi nào?

Nam Cung Phách tuy vẫn giữ tư thế ngồi nhưng cũng tìm cách quay lại, ấn tay vào uỷng mạch tay của Điền Hồ:

- Nhất định là do công phu Tử Hà gây ra. Xem nào! Có lẽ phải nhờ đến linh đan bảo đan của Đoàn Mộc chưởng môn mới hi vọng ổn thỏa.

Đoàn Mộc Huyền liền mau mắn cho tay vào bọc áo. Nhưng thanh âm của Điền Hồ bỗng vang lên ngăn lại:

- Không cần đâu. Vả lại, hà...

Đoàn Mộc Huyền phật ý vị lời khước từ này:

- Thiếu hiệp đã mang thương đến phải thổ huyết, cơ sao lại không cần linh đan bồi nguyên? Hay thiếu hiệp nghi ngờ bảo đan của bốn phái không đủ linh nghiệm?

Để giải thích, lần đầu tiên Điền Hồ tiết lộ:

- Tại hạ vì mang nặng cừ thù nên mấy năm qua cố tình luyện công đốt giai đoạn, khiến kinh mạch biến đổi, không như mọi người. Cũng giống như tuyết chứng Hàn Âm Tuyết Mạch, mọi linh dược dù hãn thế đến đây vẫn chỉ có hại và hoàn toàn không có lợi đối với tại hạ.

Lời tiết lộ của Điền Hồ làm cho Đoàn Mộc Huyền bàng hoàng:

- Đó là công phu phản thường, Nghịch Thân Hồi Chuyển. Thiếu hiệp có quan hệ thế nào với Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương?

Nam Cung Phách cũng tỏ ra kinh hãi:

- Hồi Chuyển Pháp Vương đã hơn ba mươi năm tự xa cách cõi hồng trần, đến chức Lạt Ma bên Tây Vực cũng từ bỏ. Một người hãy còn ít niên kỷ như thiếu hiệp làm gì có cơ hội tìm thấy hoặc có phúc phận hội diện cùng Pháp Vương?

Điền Hồ bỗng có phản ứng bất thường khiến Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền dù có nghe cũng không thể nào thấu hiểu. Đó là Điền Hồ vừa lắc đầu, vừa đáp:

- Càng nghe nhị vị nói, tại hạ càng không hiểu. Cách luyện công này là do gia mẫu đích thân thọ truyền. Tại hạ không thể minh định đó có phải là công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển hay không và càng không biết Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương là ai.

Đã hỏi thì hỏi cho tới. Đoàn Mộc Huyền lên tiếng:

- Ta hỏi có khi không phải, chẳng hay lệnh đường là nhân vật như thế nào?

Lặng thinh một lúc lâu. Điền Hồ mới đáp:

- Gia mẫu ở họ Nghiêm, nữ danh Tuyết Hoa. Tại hạ tin chắc nhị vị chưa từng nghe bao giờ.

Nam Cung Phách thở phì phì bằng mũi:

- Nếu đây không phải là giả danh, phì... phì... thì quả thật trên giang hồ chưa từng có nhân vật nào ở họ Nghiêm. Xem ra lai lịch của Điền thiếu hiệp là cả một kho kỳ bí.

Đoàn Mộc Huyền cũng thở ra, nhưng chưa kịp nói gì thì từ xa xa bỗng có thanh âm hô hoán mơ hồ vọng đến:

- Đây rồi...

Thế là Đoàn Mộc Huyền có cơ hội lên tiếng:

- Có người? Như họ vừa phát hiện điều gì, mà dù tìm đã lâu nhưng đến bây giờ mới toại ý?

Để đáp lại câu vấn nạn của Đoàn Mộc Huyền, một hàng cười đặc ý cứ vô tình đưa đến:

- Lão Bạch Cốt U Linh nếu biết có ngày này ắt không đại lưu lại bảo vật giúp bản nhân hoàn thành bá nghiệp. Ha... ha...

Toàn thân Điền Hồ chợt rúng động. Và dĩ nhiên Điền Hồ tự đứng lên, hối hả đi về phía đang phát ra tràng cười.

Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách đành bám theo. Đến khi không kềm nén nổi sự tò mò, Nam Cung Phách hỏi:

- Thiếu hiệp biết nhân vật đó?

Điền Hồ dù đáp khẽ nhưng vẫn để lộ thanh âm lạnh lùng:

- Lão Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không bị chết vì một kích của Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm. Trước đó lão ma đã bị hạ độc, đó là theo nhận định của Tư Mã Thông và Cao Như Nguyệt nhị vị chưởng môn. Và nếu tại hạ đoán không lầm thì chủ nhân của tràng cười vừa rồi chính là kẻ đã ngấm ngấm hạ độc lão ma Bạch Cốt. Còn nếu muốn biết nguyên nhân vì sao, chúng ta cứ đến nơi sẽ rõ.

Đoàn Mộc Huyền rùng mình:

- Có thể đến gần và hạ độc nhưng không để lão ma phát hiện, nhân vật này phải là kẻ rất thân cận với lão ma Bạch Cốt Môn, những nhân vật cao thủ đều đã chết, chỉ còn lại một mình lão Hoàng. Không lẽ vẫn còn một nhân vật mà bấy lâu nay không ai biết là có quan hệ mật thiết với lão Bạch Cốt U Linh?

Nam Cung Phách bỗng tỏ ra nôn nóng khác thường, một tâm trạng nôn nóng chỉ có ở những người hiệp nghĩa muốn vì võ lâm diệt ác.

- Đi. Tại hạ thật sự muốn biết diện mạo của nhân vật này. Để xem hấn là ai mà dám to gan nấp ở chỗ tối ngấm ngấm hí lộng quần hùng, gán công diệt Bạch Cốt Môn cho một mình lão Hoàng trong khi chính hấn mới là người đã ra tay hạ thủ.

Bị lay hào khí can vân của Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Huyền cũng nói:

- Trừ phi lão họ Hoàng cũng bị hí lộng như mọi người. Bằng không, qua chuyện này, ai ai cũng phải nghĩ là có sự mưu toan câu kết giữa lão Hoàng là kẻ hạ độc giết lão ma.

Điền Hồ có phần hoang mang:

- Nếu bảo có sự câu kết thì để gì lão Hoàng lại chối từ cương vị Minh Chủ? Tại hạ chỉ e ở đây có một âm mưu to lớn hơn.

Nam Cung Phách giật mình:

- Là âm mưu gì?

Điền Hồ thở dài:

- Tại hạ chỉ là người lần đầu tiên bôn tẩu giang hồ, làm sao am hiểu hết mọi thủ đoạn quá đổi tinh vi để có thể đoán đây là âm mưu gì?

Nam Cung Phách hậm hực:

- Nếu là vậy, đúng như thiếu hiệp bảo, chúng ta cứ đến tận nơi thì rõ.

Nói thì nói vậy nhưng khi cả ba người men theo dòng suối chảy để đến một thạch động thật to rộng thì không ai bảo ai, tất cả đều nín hơi bế khí, đến trở thành những hơi thật mạnh cũng không dám.

Bởi trước mắt họ, nằm choán hết phạm vi của lòng thạch động là một đầm nước rộng với làn vân vụ mờ mờ lượn quanh ở bờ đầm bên kia là một tốp nhân vật che kín chân diện gồm mười người. Họ đang nâng cao nhiều ngọn đuốc, dùng mục quang cố nhân xuyên qua là vân vụ để chú mục vào một vật gì đó nằm khoảng giữa đầm nước.

Phát hiện sự thế, ba người phía Điền Hồ cũng căng mắt nhìn vào giữa đầm nước. Và họ chỉ thấy một vật gì có màu trắng nhạt đang lung linh nhô lên cao và cứ lắc lư theo nhịp quần đảo của làn vân vụ mờ mờ.

Nếu có thể lên tiếng và không sợ bị phát hiện, có lẽ bọn người Điền Hồ sẽ hỏi nhau, vật đó là vật gì liệu có là bảo vật như lời của nhân vật vừa cười đã nói cho họ nghe? Và ai trong số mười nhân vật kia mới chính là nhân vật đã hạ độc hãm hại lão ma Bạch Cốt cho một đại âm mưu nào đó như Điền Hồ nghi ngờ?

Vì không dám lên tiếng, nhóm người Điền Hồ cam đành im lặng để dõi xem tình hình. Và thật đúng lúc cho họ nghe nhóm người bên kia đàm đạo.

Có người lên tiếng:

- Bạch Cốt Đàm! Một danh xưng quả là phù hợp. Bất kỳ ai hể chạm vào nước ở Bạch Cốt Đàm đều phái hóa thành những bộ bạch cốt, lợi hại thật.

Người khác chép miệng:

- Nào phải lão ma Bạch Cốt U Linh cố ý lưu lại Bạch Liên Vạn Niên cho bất kỳ ai khác ngoài lão hưởng dụng? Có lẽ chính lão ma cũng không có cách nào chiếm hữu vật báu hãn thế, nên Bạch Liên Vạn Niên bây giờ vẫn còn.

Bỗng có người kêu:

- Có rồi!

Những nhân vật còn lại đều quay đầu nhìn người vừa kêu:

- Có cách ư? Thế nào?

Người được hỏi liền nhún vai:

- Đành là có nhưng còn phải hỏi lại, xem Nhị Lệnh Chủ có đủ đảm lược thực hiện không?

Một nhân vật khác chợt gật gù:

- Bản nhân hiểu rồi. Có phải Tam Lệnh Chủ định nhờ khinh công tuyệt thế Nhất Vũ Độ Giang của Nhị Lệnh Chủ?

Lập tức có người lên tiếng phản bác:

- Có muốn dùng tuyệt thế khinh công đó cũng vô ích. Vì dù sao vẫn phải chạm chân và nước, ít nhất là vài ba lần. Và chỉ cần chạm một lần là đã đủ hóa cốt, vẫn không thể lấy được Vạn Niên Bạch Liên.

Nhân vật đã đề xuất chủ ý này liền phì cười:

- Vậy nếu không chạm chân vào nước, thay vào đó là chạm vào gỗ thì sao? Bản nhân đã nêu chủ ý tất có sẵn biện pháp. Hãy nhìn đây.

Và nhân vật đó đưa cao một tấm gỗ không hiểu đã mang theo hay tìm thấy từ lúc nào. Sau đó, chỉ cần khẽ vận lực và chấn vào tấm gỗ, trên tay nhân vật nọ lúc này đã có ít nhất năm sáu phần gỗ nhỏ đã bị vỡ vụn từ tấm gỗ ban đầu.

Những nhân vật kia gật gù:

- Không sai. Gỗ thường nổi trên mặt nước. Chỉ cần Nhị Lệnh Chủ dám mạo hiểm thì những phiến gỗ này sẽ được tuần tự ném ra, đủ cho Nhị Lệnh Chủ đặt chân lúc đi cũng như lúc quay về. Thế nào?

Được hỏi, nhân vật Nhị Lệnh Chủ gật đầu:

- Đã có cách khả thi, được, bản nhân sẽ thực hiện. Tuy nhiên...

Liền có một tràng cười vang lên từ một trong những nhân vật đứng chung nhóm:

- Nhị Lệnh Chủ yên tâm. Chẳng phải chúng ta đã có minh ước quá rõ rồi sao? Chỉ cần lập đại công, cương vị Đại Lệnh Chủ sẽ thuộc về Nhị Lệnh Chủ. Và mọi chủ ý của Nhị Lệnh Chủ lúc đó ắt sẽ được toàn thể Võ Lâm Tam Đầu Lệnh tuân thủ.

Mọi người còn lại hưởng ứng:

- So về bản lĩnh và uy danh thì cả Tam Vị Lệnh Chủ đều như nhau. Bất kỳ ai làm Đại Lệnh Chủ cũng được toàn thể Võ Lâm Tam Đầu Lệnh tuân thủ. Và kết quả vẫn là vì giang hồ, quyết đối đầu với Thủy Phương Cung đang manh nha gây loạn giang hồ.

Nhân vật Nhị Lệnh Chủ liền gật đầu:

- Phiền Tam Lệnh Chủ ném trước một phiến gỗ.

Nhân vật Tam Lệnh Chủ lập tức ném ra một phiến gỗ với thủ pháp linh diệu và làm cho phiến gỗ rơi nhẹ nhàng trên mặt nước, tạo khoảng cách với bờ đầm là ba trượng hơn.

“Vù...”

Cũng lúc này, nhân vật Nhị Lệnh Chủ quạt tay, làm cho thân hình bay bắn theo phiến gỗ.

“Vút...”

Tuy nhiên thay vì đặt nhón chân lên phiến gỗ đang vừa vạn chạm vào mặt nước thì nhân vật Nhị Lệnh Chủ lại quạt tay, giữ hai ống tay áo phần phật để bất ngờ lẳng không đảo người quay ngược lại bờ đầm.

Thấy vậy, những kẻ còn lại kêu:

- Tại sao phải quay lại?

Nhân vật Nhị Lệnh Chủ thở hắt ra một hơi thật dài, đoạn đưa tay chỉ vào phiến gỗ:

- Mọi người cứ nhìn thì biết!

Bọn Điền Hồ cố nhìn nhưng không thể thấy, đành hài lòng với những gì đang nghe. Và ở bờ đầm bên kia liền vang lên nhiều tiếng xuyết xoa:

- Bạch Cốt Đầm quả lợi hại phi thường!

- Đến gỗ cũng bị độc thủy ở Bạch Cốt Đầm hủy nát?

- Xem ra vậy là vô kế khả thi để chiếm hữu Bạch Liên Vạn Niên?

- Thảo nào báu vật cho đến tận lúc này vẫn còn, cho dù lão ma Bạch Cốt U Linh đã chiếm ngụ nơi này gần hai mươi năm!

Nhân vật Đại Lệnh Chủ liền xua tay:

- Vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, phá hủy báu vật.

Nhóm người nọ không còn ai dám nói gì, đành lẳng lặng nhặt mỗi người một vài hồ đựng nước và cứ thế rút hết nước trong hồ vào đầm nước Bạch Cốt Đầm.

Sau đó, họ tuân tự ném hết những ngọn đuốc đang phừng phừng cháy vào đầm nước, chỉ chừa lại mỗi một ngọn đuốc duy nhất để tiện dụng về sau.

Tuy nhiên, dù đã ném những ngọn đuốc vào mặt đầm nhưng vì không có chuyện gì xảy ra nên có người kêu thành những tiếng kinh ngạc.

- Dùng Hỏa công để phá hủy Bạch Liên Vạn Niên cũng không được. Không lẽ độc thủy ở Bạch Cốt Đàm cũng có công năng khắc chế bao hỏa dược chúng ta vừa trút xuống?

Nhân vật Đại Lệnh Chủ bồng gắt:

- Bằng mọi giá vẫn phải hủy bỏ báu vật. Hãy nhặt mọi vật có thể nhặt, ném vào Bạch Liên Vạn Niên.

Quanh bờ đầm có nhiều đá vụn, họ đã nhặt và đã ném nhưng kết quả vẫn là vô ích. Đến nỗi có người thở dài:

- Bạch Liên Vạn Niên vừa ở khoảng cách xa vừa cứ lung lay đưa qua đưa lại, muốn ném trúng thật không phải dễ.

Nhân vật Đại Lệnh Chủ quả là người có nhiều cơ trí. Y lại phát tay ra lệnh:

- Tất cả, lui!

Bên kia nếu mười nhân vật nọ từ từ lui, thì bên này Điền Hồ và Nam Cung Phách cũng rúng động. Cả hai bảo nhau:

- Chúng ta cùng lui mau. Đúng vậy, họ nhất định sẽ dùng hỏa dược phá hủy nguyên khu vực này. Chúng ta chậm chân ắt sẽ bị chôn sống!

Nhưng cả ba chưa kịp lui xa, thì...

"Ầm... ầm... ầm..."

Như lâm cơn địa chấn, quanh chỗ bọn Điền Hồ đứng đều chao đảo và làm cho nhiều loạn thạch rơi bắn tứ tung.

"Rào... Rào..."

- o O o -